

Škaredé káčatko

Láskavosť, Šťastie

Známa rozprávka od dánskeho spisovateľa Hansa Christiana Andersena o káčatku, ktoré si myslelo, že je škaredé.

Kačky sa vyľahnu krásne žlté káčatká, ale jedno z nich, ktoré sa vyľahlo ako posledné, je akési iné – šedé. Na dvore sa mu každý posmieva, a tak celé zúfalé...

🕒 8 min

😊 3+

Bola raz jedna kačka. Tá kačka žila na ostrovčeku v strede jazera, ktoré lemovali vysoké topole. Jazero bolo domovom viacerých kačacích rodín, ale aj labutí, žiab a rybičiek.

Kačka sa už veľmi tešila sa svoju vlastnú rodinku a predstavovala si, ako aj ona bude hrdo po jazere plávať, a za ňou pôjdu v zástupe malé káčatká. Sedela na vajíčkach a očakávala, že sa čoskoro vyľahnu. A veruže sa onedlho začalo z vajíčok **ozývať ťukanie**. Jedno za druhým začali vajíčka praskať a malé zobáčiky sa pomaly predierali na svet. Mama kačka ich pritom povzbudzovala **hlasným kvákaním**. Šesť vajíčok sa už vyľahlo a malé káčatká pobehovali sem a tam. Žiarili ako malé žlté slniečka. Jedno krajšie ako druhé. Boli hneď nedočkavé a zvedavé, čo ich čaká za rákosím, ale mama kačka ich zobákom zakaždým zastavila. Čakala ešte na posledné, siedme vajce. Bolo o čosi väčšie ako ostatné vajíčka a káčatku sa z neho na svet akosi nechcelo. Až o hodnú chvíľu sa konečne aj z posledného vajíčka ozvali **dlho očakávané zvuky**. Na vajíčku sa najskôr vytvorila malá prasklinka, až napokon úplne popraskalo a na svet sa predrala ďalšia hlavička. Veľká a šedá ako popol z pahreby. Novonarodené káčatko bolo celé akési veľké, nemotorné a ťarbavé. Po žiarivo žltom perí nebolo ani stopy.

Hneď, ako sa ostatné káčatká naučili rozprávať, začali sa sivému káčatku posmievať. Hovorili mu, že je **škaredé**. Mama kačka si len povzdychla a dúfala, že o pár dní aj toto posledné káčatko zožltne a bude ako ostatné.

Keď išla okolo nich stará hus, **hlasno zagágala**: „Aké pekné káčatká. Teda až na to posledné. To je škaredé a nemotorné. Mala by si sa ho zbaviť, kačka.“

„Ešteže čo. Jedného dňa aj z neho vyrastie krásna kačka. A nech je aké chce, je predsa moje,“ oponovala jej mama kačka.

Káčatko si len **smutne povzdychlo** a so sklonenou hlávkou kráčalo za ostatnými.

Keď prechádzali cez dvor, všetky zvieratká sa mu posmievali, štuchali do neho a neustále mu robili zle. Káčatko to jedného dňa už nevydržalo, odpojilo sa od ostatných a zamierilo do krovia pri jazere. Radšej chcelo byť **osamote**. Bolo veľmi zarmútené z toho, že je škaredé. Zakaždým, keď sa pozrelo na hladinu jazera, videlo tam šedý ťarbavý obraz. Kráčalo smutne pozdĺž jazierka, keď zrazu narazilo na rodinku divých kačiek.

Keď káčatko videlo, že divé kačky sú rovnako sivé ako ono, poprosilo ich, aby sa mohlo ku nim pridať. Divé kačky súhlasili. Nikto sa mu už nevysmieval a dokonca si našlo aj niekoľkých kamarátov, s ktorými plávali na krátke výlety po jazere.

Lenže jedného dňa sa divé kačky pobrali na dlhý let do teplých krajín. Obloha už dávno nebývala taká slnečná a listy na stromoch sa pomaly strácali a poletovali vo vzduchu. Aj vietor každým dňom **silnejšie fúkal**. Káčatko si ale netrúfalo na taký dlhý let a zostalo pri jazere osamotené. Túlalo sa po okolí a opäť sa cítilo nepochopené a škaredé.

Dni boli čoraz chladnejšie a daždivejšie. **Dážď celé dni bičoval** chabý úkryt, ktorý si káčatko postavilo. Na dvor sa vrátiť nechcelo, pretože nestálo o ďalšie posmešky a urážky od ostatných obyvateľov dvora. No čoskoro prišla krutá zima. Namiesto lístia už vo vzduchu poletoval sneh. Vietor bol mrazivý a škaredé káčatko sa celé triaslo od zimy. Schúlilo sa v kroví a už-už sa zdalo, že celkom premrzne, keď v tej chvíli okolo prechádzal gazda. Zbadal na zemi nehybné káčatko, zdvihol ho, zababušil do deky a odniesol domov. V teple pri peci káčatko **ihneď ožilo**. Dali mu najesť a napíť a gazdove deti sa s ním začali hrať. O chvíľu však jedno z detí dostalo nápad, že sa zahrajú na poľovačku. Káčatko sa vylakalo a ušlo cez pootvorené okienko na izbe.

Vonku panovala poriadna zima a hlbokým snehom sa takmer ani kráčať nedalo. Káčatko sa utiahlo do neďalekej jaskyne a tam prečkalo zimu v spoločnosti **škriekajúcich netopierov**, ktorí mu naháňali strach.

Zakrátko už slnko začínalo každým dňom čoraz viac hriať a príroda sa opäť postupne prebúdzala. Škaredé káčatko už netrávilo dlhé dni v jaskyni, ale túlalo sa po okolí, dúfajúc, že si nájde nejakú potravu.

Ako tak jedného dňa plávalo jazerom, ktoré sa už takmer celé roztopilo, stretlo labutiu rodinku. Krásne labute s dlhými bielymi krkami pokojne plávali po hladine. „Zase ma len vysmejú, že som škaredé,“ hovorilo si v duchu.

Ale jedna z labutí sa mu náhle prihovorila: „A ty prečo neplávaš s nami? **Radi ťa** prijmeme medzi seba.“

Káčatko nemohlo uveriť vlastným ušiam. „Ako to, že ma chcete zobrať medzi seba? To isto len preto, aby ste sa mi mohli smiať, aké som škaredé. A to ja radšej samé budem po svete chodiť,“ hovorí im.

„Ale kdeže škaredé. Veď sa len pozri na seba do jazierka,“ odvetí labuť.

Káčatko sa po chvíľke váhania pozrelo na hladinu. A tento raz nemohlo uveriť vlastným očiam. Zo škaredého šedého káčatka je teraz krásna biela labuť. Spokojné sa pridalo k svojej novej rodinke.

Keď potom plávali pri brehu, bežala popri nich skupinka detí a jedno z nich kričí: „Pozrite, pozrite! Prišla k nám nová labuť. A je snáď najkrajšia zo všetkých!“

Mladá labuť si hrdo plávala v jazierku a bola v tej chvíli najšťastnejšia na svete.

A to je koniec **rozprávky** o tom, ako zo škaredého káčatka vyrástla nádherná biela labuť. Hoci káčatko malo o sebe zlú mienku, nebolo nikdy škaredé, bolo len iné ako ostatní.